

„PEGY-elmi” idő

Pesterzsébeti Evangélikus Egyházközség

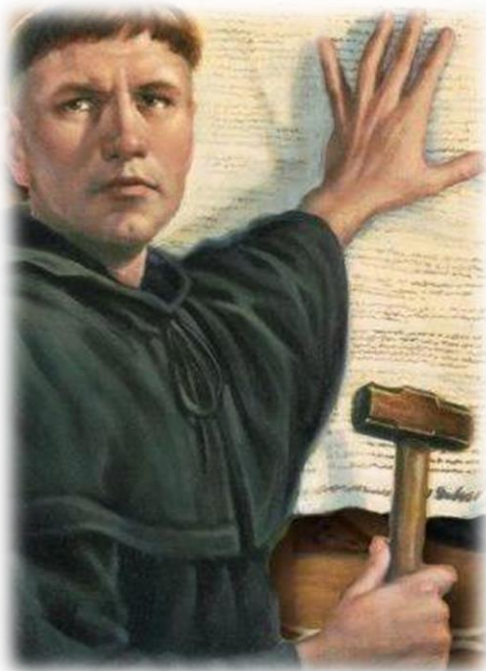
Hírlevele 2024. őszen-télre

Ősz - Reformáció - Advent 2024.

Kedves Testvérek!

Nem elírás, de remélem, hogy az áthallás egyértelmű. Kegyelmi időt szerettem volna írni, s azt gondolom, ez mindannyiunk fülében ismerősen csengene. Tudjuk, hogy kegyelmi időt élünk, hangsúlyozzuk is sokszor, sőt még az is lehet, hogy időnként ennek a kifejezésnek valamiféle fegyelmező szándékát is érteni véljük. Amikor azt hangsúlyozzuk, hogy kegyelmi időben élünk, mögé értjük a felhívást is: „akkor tessék igyekezni”!

Most egy másik, sokkal személyesebb hangsúlyt szeretnék aláhúzni - így reformáció után, Karácsony előtt -, azt, hogy a kegyelmi idő az nem valami általános teológiai fogalom előttünk, hanem bennünket, ami gyülekezetünket érintő valóság! Mi, a Pesterzsébeti Evangélikus Gyülekezet (PEGY) kell és szabad, hogy ennek tudatában legyünk: a kegyelmi idő velünk történik, nekünk adatik és bennünket mozdít!

Minden évben megemlékezünk a Reformáció-ról, arról a kegyelmi helyzetről, amikor egy egész világgal, vallási világrenddel szemben kapott új erőre az evangélium igazsága az emberek szívében. De mindezt nem valami elhúnyó, pislákoló mécses formájában, hanem a világ minden zugába bevilágító módon. Mert Isten kegyelmi szándéka mit sem veszített erejéből és eltökéltségéből. Ez a világosság eljutott a mi berkeinkbe is, a mi gyülekezetünk generációi is a reformáció által újra felfedezett evangéliumra épülve voltak otthon a Béke templomában. Ez a kegyelmi idő a mai nap is arra adatik személyesen nekünk, hogy az evangélium ősi szándéka szerint ismerjük mennyei Atyánk szívét, s vágyódjunk a vele való örök közösségre. A kegyelmi - Pegy-

elmi idő személyessége hadd kapjon abban is hangsúlyt, hogy Hírlevelünknek ebben a számában a megszokottnál több bemutatkozást olvashatunk. Gazdagodik gyülekezetünk olyan új tagokban, akik egészen távolról érkeztek közösségünkbe, így szeretettel köszöntjük Denise-t, aki élete során a fél világot beutazta, s most itt ül közöttünk a templomban. Bár ennyire nem kellett messzire mennie, mégis vargabetűkkel tűzdelt úton érkezett közénk Bencze Imre bácsi és Ágnes néni unokája: Bence Zsolt Imre, akit feleségével és két gyermekükkel együtt nagy szeretettel köszöntünk. S persze még közelebb is találunk új arcokat, hiszen a tavalyi évben elkezdődött kétéves konfirmációs felkészítés során nyolc fiatal testvérünk arca válhat egyre jobban ismerőssé. Az ő személyes bemutatkozásukat is olvashatjuk a mostani Hírlevélben. (bjd)

Mostani hírlevelünk nagyobb keretet ölel át, mint az szokásos. Nem csak az őszi munkaév indulása van előttünk, hanem ezzel együtt, és innen előretekintve az ádventi, karácsonyi ünnepi időszakba is bepillantunk.

„Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas.” - Zak 9,9b

Ádvent 1. vasárnapjának egyik vezérigéjével hadd szólítsam meg mindazokat, akik kapkodják a fejüket és rácsodálkoznak: hogy megy az idő! Még csak most álltunk meg a lutheri reformáció emléknapijánál, s adtunk hálát az egyház megújításáért, s lám már

küszöbön a Karácsony. Talán máris felvetődik a gondolat, hogy ez a drága ünnep is gyorsan elszalad majd. Hogy a gondolatot lefékezzük, hadd kapcsoljuk össze a két ünnepi időszakot ezzel a vezérigével, s mellé ezzel a képpel. Merthogy okunk van lélekben odatelepedni Luther Márton családjának karácsonyfája köré. Ismerős mindannyiunknak az a történet, miszerint Luther volt az először, aki gyermekeinek karácsonyfát állított, rajta ajándékokkal, azért, hogy a Krisztusban közöttünk megszületett kegyelmi ajándékra még nagyobb hangsúlyt helyezzen, azt még megragadhatóbbá tegye.

Karácsonykor valóban király érkezett e világba – s ez a király ott van az asztalunknál, a nappalinkban, a család ünneplő közösségében. Zakariás próféta kijelentése közöttünk valósul meg, velünk történik. Király érkezik és ő itt van velünk. Igaz és diadalmas, diadalútja a mi nappalinkon halad keresztül, s elidőzni kíván a szívünknel. Merthogy Ő nem olyan királyként érkezik, aki körbejár, hogy megsejtelje a birodalmát, kinyilvánítsa hatalmát, majd miután emlékeztetett kötelességeinkre, szó és hatás nélkül továbbálljon. Ő gyermekként születik, „testvérünk” lesz és a maga igazságát és diadalmasságát azért jelenti ki előttünk, helyezi látványosan a szemünk elé, hogy megérezzük, mennyire vágyakozik ránk, akiket az Atya szeretetből teremtett.

Ezért, amikor Zakariás kijelenti, hogy „királyod érkezik hozzád”, akkor igazi ünneplésre hív: Az Úr kíváncsi a veled való találkozásra, asztalodhoz készül telepedni, s betölteni házat az Ő „igaz-ságával”, s bevonni téged az Ő diadalába. A Karácsony, s a Karácsonyban megérkező Krisztus evangéliumát újra felfedező Reformáció közös asztal, ahova hivatalosak vagyunk a nagy találkozásra. S ha hivatalosak vagyunk, akkor menjünk is el, legyünk is ott. Élünk veled!

(bjd)

Hát akkor tanítsd őket!

Régi barátok voltak a lelkésszel. Gyerekkoruk óta pajtások, s ahogyan idősödtek, egyre szorosabb kötelék fűzte őket egymáshoz. Úgy adódott, hogy egyikük katolikus, másikuk lutheránus volt. Egy időben vitatkoztak is éppen eleget, majdnem tettelegesséig menően is. Mindkettő alapvetően szelíd lélek volt, de amikor összevitatkoztak holmi hittételeken, akkor

bizony volt, hogy szék is tört a kezük alatt.

Egy ilyen alkalommal az idősebbik, Zsigmond atya, a falu plébánosa egy különlegesen heves vitatkozás után dülva-fúlva, maga körül a levegőt csapkodva ment haza. Oly indulat rázta, hogy a könnye csorgott, a kertkaput úgy rúgta be, hogy az léceire szakadva csattant neki a kutyaháznak. A mit sem sejtő keverék visongva iszkolt ki az ócska tákolmányból, s keresett valami menedéket a hirtelen jött földindulás elől a kukorica göré tuskólábai között. Zsigmond atya még akkor is fortyogott, amikor összetett kézzel térdelt a pamlag előtt és szokásos esti imáját próbálta elmondani. S hiába feküdt le, éjszaka is csak forgolódott, néha a párnájába öklözött. Végül nem bírta tovább és éjnek évadján vissza-átment a „barátjához”, aki néhány évvel volt csak fiatalabb, és még csak tanulta a teológiát. Ez is bosszantotta: hogy nem tudja meggyőzni ezt a kölket!

Ahogy odaért, s beoldalgott a portára, megzörgette az ablakot - a fiatal teológus mécsesfényénél olvasta Augustinus Vallomásait. Édesanyja a kis szobában álmából riadva majd a falnak esett ijedtében, hogy éjszaka valaki zörgeti az ablaktáblát.

- Nyugodjék, édesanyám, aki zörget, az nem jár rosszban. - csendesítette a fia, miközben kitárta az egyik ablakszárnyat.
- Te vagy az? - hőkölt meg a pap láttán, és haragosra ugrott a szemöldöke.
- Mit akarsz?
- Beszélnünk kell. - mondta az rekedten, s nem nézett a szemébe.
- Most? Nem volt elég? Nem várhat holnapig?
- Nem. Eressz bel! - toporgott kettőt, s már lépett is el a pitvarajtó felé. Nem volt mit tenni, be kellett engedni, mert úgyis bejött volna. Az ajtóhoz lépett, fordított egyet a kulcson és ajtót nyitott. Zsigmond atya keze már a kilincsen volt. Ahogy benyomakodott a konyhába, sötét árnyékot húzott magával és a diák megérezte, hogy valami nagyon nincs jól. Suta mozdulattal engedett utat, és valahogy az egész helyzethez egyre kevésbé fűlött a foga. Fordult, hogy hellyel kínálja a papot, de az már le is ült. Ő maga állva maradt az asztal sarkán, hátha nem tart sokáig.
- Mondjad! ... Folytatni akarod az estit? - sürgette némileg epésen.
- Nem. - motyogta a pap meglepően halkán, és körmével az asztaldeszkát vonalazta. Majd meg két öklét összetette, és kicsit nehezen fogott bele.

- Ide figyelj. Nem értesz te engemet, azért vitázunk. Engemet köt az egyház.
- Hogy mi? - értetlenkedett a diák, mert még zavarosan látott.
- Hát, amiket mondtál .... Tudom, hogy igazad van, no. - és dühösen legyintve odébb billentette az asztal közepén árválkodó mécses. Az olaj kifröccsent a deszkalapra, néhány csepp Augustinusra is jutott. A diák most lassan leereszkedett a másik székre, és egy törlő mozdulattal megóvta a könyvet és az asztalt a meggyulladásától, az előbbi távolabb tolta a lángtól. Édesanyja a másik szobából résnyire nyitotta az ajtót és aggódva beleskelt, a fiú nemet intett a fejével, s az ajtó becsukódott. A papra nézett, de nem szólt, csak tekintete mélázott el hol a gondterhelt arcon, hol a remegő kézen, ahogy idegesen matatott az asztalon a semmivel. Csak most, ilyen közről ránézve tűnt fel neki, mennyire el van gyötörve a máskor oly szelíd, ájtatos arc. Mély ráncok barázdálják homlokát, szeme alatt sötét vonalak árulkodnak a megharcolt éjszakáról. Összeroskadva, szinte vénemberként görnyedt a támlátlan széken.
- Én szeretem az Istent. - folytatta - Amióta veled veszekszem rajta, azóta szeretem. Azelőtt ez nem így volt, hidd el. Mondtam én sokfélét, mert nekem az volt a dolgom, hogy védjem a rendemet, meg magamot is. De

nyugalmam sincsen azóta! Abba nevelődtem és hittem is. De most ez az egész más. ... Fojtogat ... - Nagy, mély sóhajrással vett levegőt, mint aki újra szólni akar, de aztán csak úgy maradt. Egy darabig nem szólt. Látszik, hogy egymást kergetik a gondolatai, s nem tudja melyiket is mondja hangosan. Még mindig maga elé bámulva, mintha félne a diák szemébe nézni, úgy kezdte újra - ... Hogyan legyek én pap, azt mondd meg: Már nem tudom azt vallani, amit a dogmák mondanak. Vagyishogy ..... félek tőlük.

A barátja lassan mozdult, szembefordult, mert eddig csak úgy féloldalt a szék sarkán ült, készen arra, hogy bármikor felálljon, s kitessékelje. Most tudta már, hogy maradni kell.

- Félsz-e? Mitől félsz?

- Azt hiszem attól, hogy megveszekedett dolgokra bíztam magam. Mostig mindent. Meg attól is, hogy talán most tévedek, amikor ezt gondolom.

- Mit gondolsz? Miben tévednél?

- Hát abban, hogy nem a cselekedetek számítanak, vagyis, hogy nem attól függ az egész. Nagy dolog ezt dönten. ... - most a fiatal diák szemébe nézett - És nekem akkor már el kell hagynom az eklézsiámat, ha merem ... - most a szemébe nézett, segélykérően - Nem akarom itt hagyni őket, nem akarom!

Hosszú csend volt közöttük. A pap az ujjai hegyével megint a mécsest babrálta, forgatta ide-oda, azt nézte üveges csillogású, homályos szemekkel. A sárga villódzással dülöngélő láng csak még mélyebbre véste a ráncokat a homlokán, s még ijesztőbbé tette a tekintetét. Komoran nézett maga elé, s csak lassan emelte a tekintetét vissza a szemben ülőre. Akkor aztán értetlenkedve kerekedett el a szeme, mert azt látta, hogy a diák mosolyog.

- Nevetsz-e rajtam? - megfeszült és kezdett méregbe gurulni.

- Dehogy, na! Csakhogy értelek, testvér! Értelek! - megragadta a pap karját - Hát ide figyelj! Hiszed-e, hogy Jézus a Krisztus? Hiszed-e, hogy, amit ő tett, az elegendő és nem kell már több áldozat? Hiszed-e, elfogadod-e, hogy csakis a Biblia igéire szabad alapoztatnia a mi hitünknek?

Zsigmond atya homlokán a ráncok mintha most kevésbé lennének riasztóak, a szemei valahova a mécsesen túlra látnak, s szinte suttogja a választ, tán el is csuklik a hangja: - Hiszem!

- Akkor rendben van minden! - és szorított egyet barátja karján. - És akkor már miért kéne neked otthagyni az eklézsiádat? Csak mond el nekik is, amit hiszel. Majd minden a helyére kerül szépen, meglásd. Benned is. Bízz az Úrban, ha ezt megmutatta néked, mutat még többet is!

- De hogyan fogok én misézni ezután? Hát nem érted? - fakadt ki remegve - Áldoztatni, áldozni? Érzem, hogy az úgy nem helyes, de ... - elakadt, de a barátja már folytatta is:

- Meg lesz arra is a megoldás. Az imát elhagyod például, amiben a miseáldozat elfogadására kéred Istent. De előtte gyóntatsz ugyanúgy, feloldozást adsz ugyanúgy, csak mittudomén, elhagyod a penitenciát, vagy teszem azt, úgy mondd, hogy „hirdetem néktek a feloldozást a ti hitetek szerint”, vagy valami hasonló. Majd kapsz bölcsességet ehhez is, meglásd. Ki szól bele, hogyan misézel?

- Nem tudom, nem tudom. Nem olyan egyszerű ez. - ingatta a fejét a másik, majd, mint, aki egy újabb gondolatra akad, megrándult: - S amikor lelkigyakorlatra menek? Ott muszáj lenne a régi rend szerint, de azt meg nem viseli már a lelkiismeretem. - Megint hallgatott egy darabot, és megint csak maga elé meredt, majd egyszerre a görnyedtségéből felegyenesedve sóhajtott:

- Mégis az lenne a jobb, ha letenném a reverendát, és mondjuk áttérnék hozzátok. Kevesebb bajjal járna.

- Aztán, ha te átjössz, ki mondja el az eklézsiádban, hogy ingyen kegyelemből van az üdvösség? Honnan fogják tudni? Ne menj te sehova, én azt mondom, hanem örülj annak, amit kaptál az Úrtól: ahogyan ő vezet, úgy hinteni a tiszta ígét. Hidd el ő tudja mit csinál - ha te éppen nem is annyira. - De meg mit akadákoskodsz ebben? Nem azért vagyunk, hogy ki hogyan misézik, hanem, hogy az Istent úgy ismerjék, ahogyan van, és ők is ott legyenek a mennyben! Nem?

- De persze ... Ez így olyan egyszerűnek hangzik.

- Hát akkor? Tanítsd őket, testvér!

(bjd)

Visszatekintő

Filmklub Teremtés Hete

Immár harmadik éve került sor a teremtés hetében gyülekezeti filmklubunkra, amikor egy közel egy órás természetfilm segítségével kalandozunk el távoli, vagy éppen nem is annyira távoli tájakra. 2022-ben egy-egy ország varázslatos vidékeire, flórájára és faunájára csodálkoztunk rá.

A következő évben Magyarország természeti kincseit barangoltuk végig, s láttuk meg, hogy nem kell feltétlenül messzire menni, ha Isten teremtésének csodáit szeretnénk felfedezni.

Idén, szeptember 30-tól október 4-ig Földünk nagyobb tájegységeiből szemezgettünk: **Sivatag – Sarkvidékek – Mély óceánok - Trópusi erdő – Hegyvidékek** voltak terítéken.

Minden napon a filmrészlethez kapcsolódóan egy-egy ígét is magunk elé emelhettünk, amely ígéket jól támasztották alá a látottak. Mindezekről jó volt együtt gondolkodni, beszélgetni, közösen rácsodálkozni Isten teremtésének csodálatosságára.

Az üres terem prédikál?

Zsolt 118,5: „...az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem.”

Üres asztalok, irányba állított székek, az asztalon egy hevenyészve lerakott gitár, a színpad berendezve. Még van tennivaló egy nappal az esemény előtt, de a legfontosabb támpontok már a helyükön vannak. De a terem még üres.

Egy-egy gyülekezeti, egyházi program kapcsán általában arról szokás beszámolni, hogy végül hogyan alakult, mennyire volt sikeres, hányan voltak jelen és a tervezett programokat hogyan sikerült megvalósítani. Mi volt az eredmény? Az előkészületi időszak annyira nem szokott súlyt kapni, mert hát akkor még nincs minden pontra téve, még vannak elvégzendő feladatok, ilyenkor még csupasz a díszlet, üresek a székek. Még nem töltöttük meg élettél a teret. Még nincsen ott embertömeg, amiben gyönyörködhetünk, még nem történt semmi fontos.

Azonban az előkészület, s annak képei is prédikálnak előttünk, hadd essen most kivételesen erről szó. Merthogy hívogatás van abban a térben, ahol jelen pillanatban még nincsen senki, ahol még csak sejteni lehet, hogy valami hamarosan történik. Hívogatás és biztatás ez arra, hogy jelen legyek. Az előkészített üres terem bizonyágétel

és megerősítés arra, hogy nekem itt lesz a helyem! Velem számolnak. S nem egyszerűen a szervezők, hanem az Úristen, aki alkalmat teremt nekünk a találkozásra.

Az őszi tanévkezdő Hangosnapon délelőtt istentiszteleti közösségben lehettünk, közös ebéd után délután örömeinkben lehettünk együtt. Az előző

játékban, közös

nap még üres helyszín arról beszél nekünk, hogy nyitott, tágas tér van az Úristen kezében. Jelzi, hogy szíve is nyitva van a mi fogadásunkra. Ajándékkal készül, teret biztosít arra, hogy igéje megragadjon minket, hogy a hatása alá kerüljünk, hogy gyönyörködjünk Őbenne!

Tágas térre állította lábunkat, gyönyörűséges látványra nyitja meg szemeinket. Ott a helyünk!

(bjd)

Virtuális beszélgetés Denise Ann Kruelle-lel

Amerikából jöttem

- Beszelnél kicsit magadról, családról, ahonnan származol? Mesélnél az életedről?

Azt hiszem, a gyülekezetben szinte mindenki tudja, hogy a törökországi Isztambulban születtem. Édesapám az Egyesült Államok haditengerészeténél szolgált, és Bremerhavenben (Németország) állomásozott, ahol találkozott anyukámmal. Apukámat ezután Isztambulba küldték, anyukám pedig követte őt. Isztambulban házasodtak össze. (A történet ennél kicsit bonyolultabb, de ez a rövid változat). Van egy öcsém, aki (szerencsés srác) az Egyesült Államokban született.

Katonacsatládként, körbeutaztuk a világot. Két-három évente más országban állomásoztunk. Törökországban, az Egyesült Államokban, Németországban, a Fülöp-szigeteken, Japánban és Cipruson éltünk. Még azután is, hogy "visszatértünk" az Egyesült Államokba, megmaradt bennem a *wanderlust*. Az egyetem után egy évet Londonban dolgoztam, majd visszatértem az Egyesült Államokba, mielőtt végül Magyarországra jöttem.

- Hogyan kerültél Magyarországra?

Olyan régóta vagyok itt, hogy furcsa visszagondolni arra, hogy amikor megérkeztem, gyakorlatilag semmit sem tudtam Magyarországról. Pont a rendszerváltás idején tanultam az egyetemen, nemzetközi tranzakciók mesterszakán, akkor, amikor a drámai események az NDK-ban és Magyarországon zajlottak. Talán a német származásom miatt nagyon figyeltem ezekre. Kíváncsiságból akartam idejönni, de hogyan? Számomra, az egyik kézenfekvő lehetőség az angol oktatás volt. Akkoriban, rengeteg program indult a régió fejlesztése érdekében, beleértve egy PHARE által szponzorált angol tanítási programot. Sikeresen pályáztam a programra, és mivel van biológia diplomám is, elhelyezkedést nyertem a Balatonalmádi Kéttannyelvű Gimnáziumba angol-biológia oktatóként. Tehát, a diplomám megszerzése és néhány hónap magyar nyelvtanulás után, 1992 nyarán, 28 évesen érkeztem Magyarországra. A nulladikos osztályom Almádiban egy ország körüli utat tervezett nekem, hogy meglátogathassam őket szülővárosaikban. Csodálatos bevezető volt az országba.

Két éve dolgoztam magyar középiskolákban, utána állásajánlatot kaptam a Berlitz Nyelviskolától, ahol tanárként, majd helyi-, később országos módszertani tréner / tanfelügyelőként dolgoztam. 1999-ben kaptam megbízást az USA-beli anyavállalatától, új tananyagok készítésre, amit világszerte használnak. A mai napig ezzel és angol oktatással, coachinggal foglalkozom.

1998-ban férjhez mentem egy rendkívüli magyar férfihez, Mészáros Péterhez. Nagyon művelt ember volt, igazi polihisztor: grafikus, zenész, dalszerző, író; ő miatt megnyílt előttem a magyar kultúra világa. Mesélt nekem mindenről: az őstörténetről a meséken- mondákon át a magyar rockzenéig; az Ómagyar Mária siralomtól Rejtő Jenőig. Nagyon boldog házasságban éltünk egészen a 2019. novemberében bekövetkezett váratlan haláláig.

- Hogyan kerültél kapcsolatba Istennel? Hogyan gondolsz rá?

Hogyan kerültem *újra* kapcsolatba Istennel? Bár a vonzerő mindig ott volt az életemben, hol melegebb, hol hűvösebb kapcsolatom volt Istennel. Az Istenhez való visszautazásom valóban Péter halálával kezdődött.

A Covid jókor jött számomra. Mélységesen gyászoltam azt a férfit, aki fél életemen át a legjobb

barátom volt. Otthon ragadva elkezdtem falni a filozófiai videókat. Aztán elkezdtek megjelenni ajánlások a Bibliamagyarázó videókhoz (Unlocking the Bible). Ezek életre keltették számomra a Bibliát, és ez arra késztetett, hogy továbbnézzek. Ezután felfedeztem Tim Mackey héber/Ószövetségi tudóst és a The Bible Projectet. Meg voltam döbbenve. Először láttam a Bibliát egységes egészként, és kezdtem rájönni, milyen csodálatos könyv ez, milyen csodálatos Isten.

Hogy hogyan gondolok Istenre? Ézsaiás 54. fejezete tökéletesen leírja: teremő, megvédő, gyógyító, megváltó.

- Hogyan kerültél a Pesterzsébeti Evangélikus Gyülekezetbe?

A Covid alatt kezdtem úgy érezni, hogy egy egyházi közösséget kell találnom. Személyesen nem tudtam megtenni, ezért elkezdtem egy virtuális keresést, és végül minden héten megnéztem a Golgota istentiszteletet. Élveztem a bibliatanulmányozás típusú prédikációt és a magyar és angol nyelvű szinkronfordítást, de a járvány végéhez közeledve döntenem kellett: csatlakozom a Golgotához (bár a teológiájukban van néhány szempont, amivel nem értek egyet) vagy keresek egy szimpatikus evangélikus gyülekezetet. Szerencsémre annak idején új diákot vállaltam: Cselovszkyné Tarr Klára, a deák téri templom lelkészének felesége és a MEE Ökumenikus és Külügyi Osztály osztályvezetője. Gyorsan összebarátkoztunk, és időnként elmentem vele a templomba. A Deák téri templom azonban elég messze volt számomra, és tudtam, hogy ha minden héten templomba akarok menni, akkor valami közelebbit kell keresnem. A csepeli templom kézenfekvő választás volt, de ez nem jött össze.

Következő vasárnap nem tudtam, mit csináljak – aztán eszembe jutott: Pesterzsébet csak a híd túloldalán van, biztos van evangélikus templomuk. Nézegettem a neten, és pánikszerűen vettem észre, hogy az istentisztelet fél órával korábban kezdődik, mint a csepelié. Valahogy időben odaértem a templomhoz...de a kapu zárva volt! (Nyilván nem tudta, hogy gombnyomásra nyílik. - *a szerk.*) Ott álltam, megint nem tudtam, mit csináljak, mígnem Vali jött, és kézen fogva be nem vezetett. Amikor elkezdett bemutatni mindenkinek, és mindenki olyan barátságos volt, tudtam, hogy jó helyen vagyok.

- Mit jelent számodra a kereszténységed, a hited?

Kereszténységem azt jelenti, hogy igyekszem szeretni Istent teljes szívemmel, lelkemmel, elmémmel és erőmmel, és igyekszem szeretni felebarátomat, mint önmagam. Tudom, hogy ebben gyakran kudarcot vallok, és soha nem leszek tökéletes. A hitem azt jelenti, hogy Jézus által ezek a kudarcok megbocsátást nyernek, a kegyelem minden nap új, így újra próbálkozhatok.

A kereszténységem azt is jelenti, hogy kötelességem megosztani a jó hírt. Viszont az, hogy evangélikusként nőttem fel, az azt jelenti, hogy nincs sok tapasztalatom ezzel kapcsolatban! Egy valamit azonban, kezdtem csinálni az elmúlt években, amit „creative contemplation” (kreatív elmélyüléseknek) nevezek: hitalapú művésznaplókat (art journals), kézműves alkotásokat és minikönyveket készítek, amelyeket időnként megosztok a közösségi oldalakon. Kellemesen meglepődtem az olyan emberek pozitív reakcióin, akikről feltételeztem, hogy ellenségesek lesznek.

- Miben látod a magyarországi és az amerikai élet és hitélet közötti különbséget?

Nem vagyok benne biztos, hogy tudom kommentálni a két ország közötti különbségeket: a mai Egyesült Államok nem az az Egyesült Államok, amelyet 30 évvel ezelőtt elhagytam. Ugyanakkor a mai Magyarország sem ugyanaz, mint a 30 évvel ezelőtti.

De ha van különbség, amivel sokszor találkoztam, az a változáshoz vagy új dolgok kipróbálásához való hozzáállás. Bárcsak kaptam volna 100 Ft-ot minden alkalommal, amikor valaki azt mondta nekem, hogy valamit nem lehet csinálni, mert ez Magyarország!

- Milyen fontos terület van, amire szívesen kitérnél ebben a cikkben, amit Te fontosnak, hangsúlyosnak tartasz?

Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki befogadott, és aki támogatását és barátságát nyújtotta nekem. Mindannyiótoktól tanulok; és áldott vagyok.

UTAM AZ ISTENHEZ, A GYÜLEKEZETBE, A TEOLÓGIARA

BENCE ZSOLT IMRE bemutakozása

**- Beszelnél kicsit magadról, családdról,
eddig bejárt életutadról?**

A Székesfehérvári kórházban születtem idestova 30 éve, mert szüleim akkortájt Bakonycsernyén voltak lelkészek. Három testvérem van, akik közé én negyedikként érkeztem, és Istennek hála egy őszintén hívő családban nőhettem fel. Ennek köszönhetően nem nagyon voltak tabuk, mindenről lehetett otthon beszélni. Ugyanakkor pont ez az alapértelmezett vallásosság, egy kicsit megnehezítette az utamat Jézushoz. Mindenről lehetett beszélni, de úgy érzem, hogy néhány lényeges kérdést ennek ellenére nem tettem fel. Valószínűleg ennek az eredménye az, hogy már a tanári diplomám megszerzését követően, és csak többszöri karrierváltás után voltam képes meghallani az Isten hívását a lelkési szolgálatra. Ezért hosszas vívódás árán, de 2024 szeptemberében visszatértem a közoktatásba, és momentán a Kispesti Deák Ferenc Gimnázium biológia tanára vagyok. Ami viszont még fontosabb, hogy megkezdtem a tanulmányaimat az EHE teológia alapozó képzésén, azzal a céllal, hogy egyszer majd én is lelkész leszek.

Amennyire szakmailag nem találtam az utamat, a magánéletemben sosem éreztem magamat elveszettnek. 10 éve ismertem meg a feleségemet, akivel hat éve egybe keltünk, és két gyönyörű gyermekkel is megáldott bennünket az Úr. A feleségem nagyon nagy támaszom volt ebben a szakmai útkeresésben. Soha nem vont kérdőre, nem rakott rám plusz lelkiismereti terhet, sőt mindig levett egy adagot a vállamról azokból, amiket a körülmények raktak rám. Mindenben támogatott. Nála jobb társat nem rendelhetett volna mellém az Isten.

- Hogyan kerültél kapcsolatba Istennel?

Nehezen, és volt, hogy újra is kellett éleszteni a kapcsolatunkat. Az első megtérés élményem 2010-ben volt egy cserkész vezetőképző táborban, ahol egy ima alkalmával válaszolt nekem az Isten. Akkoriban egy nagyon megértő baráttra leltem benne. Viszont ezt a barátságot én egy idő után már nem ápoltam megfelelően. Ez a megértő barát néha még fel-fel bukkant, de lassacskán megszakadt a kapcsolatunk.

Így viszont támadt bennem egy hatalmas űr, amit be tudott tölteni újra a szentlélek, és 2016-ban elvitt a Szent Jakab útra. Evangélikusként ugyan nem hiszek a zarándoklat üdvöztető erejében, de ennél többet soha nem imádkoztam és ennek az útnak a végén egy olyan megerősödött hitet kaptam, amivel már ki tudtam jelenteni, hogy elhagyni már soha nem fogom az Istent. Vagyis elköteleződtem felé.

Múltak az évek, és az Isten iránt érzett forró szerelmem megint kihűlni látszott. De már nem volt lehetőségem nagy gesztusokra, és nem tudtam kivonulni sem a világból, hiszen már családom volt. Ekkor fordított a szentlélek a biblia felé. Ennek mentén pedig elkezdtük újjáépíteni a kapcsolatunkat az

Atyával. Ez egy lassú építkezés, még most is zajlik (lehet életem végéig tart majd), de nagyon szép eredményei vannak, és nagyon szilárd alapra épül, ami pedig nem más, mint Krisztus.

- Mit jelent számodra a keresztyénséged, a hited?

A hitem a valaha volt legjobb „szemüvegem” . Sokkal jobb, mint a politika, a tudomány, vagy mint a kultúra szemüvege, amiket szintén sokáig „hordtam” . Ezek jó látást kölcsönöznek a világban, de nem segítenek a lényegre fókuszálni. Keresztyénként számomra az üdvösségen és Krisztus megváltó szeretetén az elfogadásán kell, hogy legyen a fókusz. Ez a legfontosabb. Nem az, hogy ki irányítja az országot, amiben élek, vagy hogy hogyan működik az élővilág, vagy hogy egy színházi darab, mint mond el a társadalmunkról. Ezek érdekes, és a földi életünk szempontjából fontos kérdések, de nem a legfontosabbak, mert az üdvösségünket ezek a dolgok nem befolyásolják.

- Felvettek a teológiára – mi vezetett oda, hogy jelentkezsz?

Amikor elkezdtem tanítani, először nagyon élveztem, és szép sikereket értem el benne. Viszont egy idő után ürességet éreztem, mert nem motivált az a gondolat, hogy majd én nevelem ki a jövő orvosait és vegyészeit. Ezért el kezdtem keresni, hogy mi az az idea, az az eszme, ami engem motivál vagyis, hogy mi a valódi hivatásom. Végül arra jöttem rá, hogy nem egy eszme, hanem az Isten ígéjének a hirdetése az én feladatom. Nehezen, de meghallottam az Isten hívását. 😊

- Hogyan kerültél a Pesterzsébeti Evangélikus Gyülekezetbe, s hogyan épültetek be? Milyen érzések születtek Bennetek ebben a gyülekezetben?

Házasságunk kezdete óta lakunk Pesterzsébeten feleségemmel. Ő katolikus, és ekkoriban én még egész mást gondoltam arról, hogy hogyan kell egy családban spirituális egységességet létrehozni. Azt gondoltam, hogy az lesz a megoldás, ha asszimilálódok még ha formálisan át nem is térek. Úgy gondoltam ettől lesz a mi családunk egységes spirituálisan. De nem tudtam jó szívvel részt venni annak a közösségnek az alkalmain, mert nem tudtam hittel befogadni azokat a dolgokat, amik ott elhangoztak. Féltre értés ne essék, nagyon szeretem a Pesterzsébeti Főplébánia híveit, és a plébános is egy nagyon evangéliumi szemléletű ember. Sőt azt is gondolom, hogy gyülekezet szervezés tekintetében nagyon sokat lehetne tőlük tanulni. De nem tudok szembe menni azokkal a tanításokkal, amikre a konfirmációm során egyszer már igent mondtam.

Ezért kezdtem el körülbelül két éve a senior IFI-be járni, hogy olyan közösségben legyek, ahol nem kell a saját hitemmel szemben mennem. Az utóbbi időben pedig egyre többet járunk Istentiszteletre is a családommal, mivel eddig többnyire katolikus misére jártunk. Úgy érzem kezd a gyülekezet, egyfajta spirituális bázissommá válni

Rá kellett jönnöm, hogy a családban nem azzal fogok egységet teremteni, hogy áttérek, hanem azzal, hogy a saját hitem szerint tanúskodom Jézus Krisztus Szeretetéről. Mert katolikussá válni nem tudok, de egy katolikust szeretni igen. Mert amikor a házasságunkról van szó nem a különbségek domborodnak ki, hanem a tény, hogy mind a ketten elfogadtuk Jézust megváltónknak.

(Bence Zsolt Imre 2024 őszétől a vasárnapi gyerekórák megtartásába segít be harmadik szolgálóként, amit nagyon köszönünk! – a szerk.)

Felügyelői szó

Ismét itt a reformáció „időszaka”! Október a reformáció hónapja! Évről évre szerepel a naptárban, így hirdetjük, ünnepeljük és pár napig arról beszélünk, hogy mennyire fontos a megújulás. Pár napig igehirdetéseket hallgatunk a témában és így óhatatlanul olyanokat fogunk gondolni, hogy „igen, tényleg mennyire fontos a megújulás!”....És aztán? Csak halkán kérdezem meg: mi lesz november 1-től? Letudtuk, kipipáltuk a lutheri ösztönzést és 1 évig újból pihentetjük a kérdést? Mi kell ahhoz, hogy a reformáció a hétköznapijaink állandó részévé váljon?

Mit jelent nekem a reformáció? Mit jelent Neked? Nekem a megújulást. Gyakran előfordul, hogy amikor a gyülekezetünk megújulásáról beszélünk, először a szemmel látható dolgokra, a külsőségekre gondolunk. Új hangtechnika, projektor, modern honlap, online istentisztelet, praktikus eszközök.

Nem rég Bécsben jártam a híres Szent István székesegyházban. Monumentális, gyönyörű és hatalmas! A templom igyekszik minden praktikus dolgot megadni a betérőnek, így található benne: óriás TV, interaktív telefonos számítógépes rendszer, bankkártyás adományozási lehetőség, powerbank kölcsönző és töltő, stb. Az előteret elválasztó rácsok mögé bepillantva azt láttam, hogy a hétköznapi esti alkalmon alig pár ember lézengett a gigantikus méretű templomban.

Természetesen fontos haladni a korrallal. Használhatunk technológiát, hogy jobban elérjük egymást, és közelebb hozzuk a gyülekezetet azokhoz is, akik fizikailag távol vannak. Ezek az eszközök és sok más is, mind hasznosak lehetnek és szükségesek a misszióhoz. A testvérek tudják, hogy mennyire támogatója vagyok minden olyan gyakorlati megoldásnak, „eszköznek”, ami támogatja a gyülekezet működését és az új lelkek megnyerését. Egy dolgot azonban hajlamosak vagyunk elfeledni: a legfontosabb változásnak nem a külsőségekben kell történnie, hanem a szívünkben. Minden új eszköz, technológia csak akkor ér valamit, ha közben a szívünk is megújul. Isten nem a modern megoldásainkra kíváncsi, hanem arra, hogy a szívünk mennyire van nyitva felé.

Nem elég új eszközöket bevezetni, modern megoldásokkal színesíteni a gyülekezeti életet, ha belül ugyanazok maradunk. Az igazi megújulás belülről jön, a lelkünkben. Ha a technológiai fejlesztések vezetnek a gyülekezeti életet, de a szívünk nem változik, az csak üres forma.

Gondolkodjunk el ezen: a reformáció során vajon tényleg megújulunk belül? Csak a reformáció során vagy minden nap? Engedjük, hogy Isten átformálja a gondolkodásunkat, a hitünket, a kapcsolatunkat vele? Amikor a szívünk megújul, akkor a technológia és minden más eszköz is áldásként fog szolgálni. Azt gondolom a megújulásnak belülről kell elindulnia, mert a reformáció lényege nem a külsőségekben, hanem a lelkünkben van.

Tájékoztató gyülekezetünk gazdálkodásáról

Helfrich Péter pénztáros, pénzügyi referens

Kedves Testvérek,

ahogy az előző hírlevelünkben jeleztük, gyülekezetünk vezetőségének és presbitériumának elhatározása alapján visszatérnénk ahhoz az évekkel ezelőtt alkalmazott gyakorlathoz, hogy időről-időre szóban vagy írásban rövid összefoglalást adunk a gyülekezetünk gazdálkodásának hátteréről.

Abban bízunk, hogy ennek segítségével mindannyian betekintést kapunk az ezzel kapcsolatos munkába, illetve rálátásunk lesz, hogy a gyülekezetünk fizikai működése, a szükségletek megteremtése, fenntartása, jóléte mindannyiunk áldozatvállalásától függ.

A gyülekezetünk bevételeinek csaknem 90%-a a gyülekezeti tagok adományaiból, támogatásából származik, érkezzen az akár közvetlenül a gyülekezethez vagy a gyülekezet alapítványához. Hálasak vagyunk a gyülekezeti tagjaink áldozatvállalásáért!

A korábbi beszámolóink szerint 2022. őszén az energiaárak drasztikus emelkedésével nehéz helyzetbe került a gyülekezetünk gazdálkodása, és nagy odafigyelést igényelt a működés fenntarthatóságának biztosítása. A 2023. év során gyülekezetünkben fenntartottuk a korábbi takarékosági intézkedéseket (a téli és tavaszi időszakban a 2022. évi szezonhoz hasonlóan a gyülekezeti házban kerültek megtartásra a gyülekezeti és istentiszteleti alkalmak, amivel elkerülhető volt a templom fűtése, csökkenthető volt az átalánydíjas elszámolások értéke). Ezek érzékelhető pénzügyi hatására, valamint az Országos Egyház rezsiköltségek fedezésére szolgáló támogatásával, de mindenekelőtt a gyülekezeti tagjaink áldozatkész támogatásával sikerült egyensúlyban tartanunk a gyülekezet gazdálkodását, amit folytatni tudunk a 2024. év működésében is. Mindezek úgy valósulhatnak meg, hogy a gyülekezet vezetősége a kiadások, ill. a tervezett beruházások, nagyobb értékű felújítások halasztásáról, csökkentett tartalmú megvalósításáról döntött.

A gyülekezetünk 2023-ban sikeresen pályázott a VKT egyházzenei pályázaton, amelynek keretében 1.600 eFt-ot nyert a templomi orgona felújítására. Ennek folyósítása még 2023. decembere folyamán megtörtént, 2024. nyarán pedig ennek terhére megvalósulhatott az orgona részleges felújítása.

Fontos megemlíteni az Önkormányzat éves támogatását is, ami szintén hozzájárul a különböző gyülekezeti alkalmak, programok pénzügyi hátteréhez.

A 2024. év tavaszán tisztújítás is történt a gyülekezetünkben. Ennek önmagában nincs gazdasági vagy pénzügyi vonzata, de fontos hangsúlyozni, hogy az újonnan alakult presbitérium is elkötelezett a gyülekezet fegyelmezett gazdálkodása mellett és ugyanilyen hangsúlyt kíván fektetni a lelki munka és lelki épülés erősítésére. Ez talán előfeltétele is annak, hogy a gyülekezet fizikai, anyagi jólétén tudjunk munkálkodni, ezért kérjük a gyülekezeti tagjainkat, hogy az anyagiak mellett lelki erőforrásaikkal is kapcsolódjanak be ebbe a munkába, hogy így tudjunk jövőbe mutató módon szolgálni!

Én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. (Jer 29,11)

Adakozási lehetőségek:

- Banki utalással (OTP Bank): Pesterzsébeti Evangélikus Egyházközség
11720001-20094014-00000000
- E-persely felületen bankkártyás fizetésként: [link](#)
- Csekken történő befizetéssel: körlevélben vagy a templom előterében, kérésre küldünk...

Készpénzben a gondnok asszonyánál

NAPLO KARÁCSONYKOR

Ma elég furcsán alakult a szolgálat. Kinti beosztást parancsolt a százados. Nem mondhatnám, hogy örültem neki. Ádám-Évakor! Ráadásul tiszta volt az ég, mondták, hogy nagyon hideg lesz. Szokásosan mentünk ki a váltásra, Józsi és az öreg Pista biztosított, s amíg az udvaron általmentünk, fűjtük a párát, mint valami kémény. A váltás rendben lement, beálltam a helyemre, néztem utánuk és emlékszem, nevettem, mert akit váltottam, úgy el volt gémberedve, majdhogynem támogatni kellett, hogy járni tudjon. A következő pillanatban megmozdult a levegő és már nem nevettem, mert olyan csípősen fagyos szél csapott az arcomba, hogy a szemem könnybe lábadt. Az Őrbódé védett volna, de éjszaka tilos bemenni. Hallgattam, ahogy ropog a hó az őrcsapat lába alatt, aztán csend lett. Kezdtém meghaladni a város zaját. Valahol kocszi zörgött, biztosan tisztított utcában járt. Talán pék – gondoltam. Igen, pék lehetett, azok korán kelnek, vagy tán le sem fekszenek.

Nem sokkal később elkezdett havazni. Dara hullott, hallgattam, ahogy finoman kopog a régi havon. Kicsit bosszantott, mert így jobban kellett fülelni, figyelni. Behúztam a nyakam, mert a szél ugyan majdhogynem teljesen elállt, de a hideg mégiscsak csípős volt. Később a hó puha, nagy pelyhekre váltott, s akkor a hőésés néma neszén túl valami más zajt is meghallottam, nem is olyan messziről. Léptek ropogtak. A Mannlichert levettem a vállamról, s halkán arrafelé fordultam. A sűrű havazásban először nem láttam semmit, de a ropogás felém tartott.

- Állj, ki vagy? – kiáltottam, válasz ugyan nem jött, a ropogás viszont megtorpant.

- Állj, ki vagy? – két bizonytalan roppanás, aztán csend. Oldalt lépve végre megláttam, hogy valami sötét folt düllöngél vagy tízlépcsényire.

- A kirelejszomodat, ki vagy? Mutasd magad, vagy lövök! – Hangos csattanással csőre töltöttem a Mannlichert. Remegett a gyomrom, ez nem lesz tréfa! Tettem egy lépést, ujjam a ravaszon, s a puska csőve lassan emelkedett a kezemben.

- Bácsi ... katona bácsi ... - vékony, remegő, didergő gyerekhang volt. A fegyvert majd elejtettem. Jobban megriadtam, mintha medve jött volna szembe, kevésen múltott, hogy nem lőttem. Uramisten, egy gyerek! A lámpa csak akkor jutott eszembe, a bódé ablakából kikaptam és magam elé tartva léptem párat. Egy csupa kóc hajú kislány guggolt a hóban, kicsi ökleit a szája előtt tartotta és egész testében remegett.

- A keservedet, mit csinálsz te itten? – azt hiszem ordítottam. Nem mondott semmit csak nézett rám vacogva. Jobban megnéztem a lámpás imbolygó fényében. Kabát nem volt rajta, csak a valami szvetter, amin gomb nem volt, és az egyik könyöke ki volt szakadva. Vállamra dobtam a Mannlichert, körülpillantottam és lehajoltam a gyerekekhez. Odébbmoccant és a kezemet nézve reszketett.

- Hogy kerülsz te ide? ... Hogy hívnak? – Akkor hirtelen kinyúlt, megfogta a kesztyűs kezem és halkán azt susogta:

- Fázok nagyon ... - és sírni kezdett.

- Fázol hát, a mindenedet! Mi a csudát csináljak veled? Egyedül vagy itten? – nem felelt, így felnéztem és kiáltottam: - Hej, van itt valaki? Hahó!? – Semmi válasz. Léptem jobbra-balra a gyerek fölött nagy tanácstalanul, vakartam a fejem.

- Mi a csudát csináljak veled, he? Nem lehetsz itten! Tilos! Majdnem lelőttelek! – Néztam rá a szájam szélét harapva, forgattam a fejem ide-oda, füleltem. Aztán hirtelen lekaptam a sapkámat, a fejébe nyomtam, az egyik kesztyűmet meg a két megdermedt kezére. Felálltam, tanácstalanul az őrszoba felé pislogtam, majd vissza a gyerekekre.

- Futkosóra tesznek ... - morogtam méreggel. A gyerek akkor már nem sírt, csak nyöszörgött.

- Ej, fene ..., Karácsony van! - s dühösen felnyaláboltam a csöppséget a hóból – Jézus, segíts! – és nekiiramodtam az őrszoba felé. Uramisten, de át volt fagyva, a csupasz tenyeremet szinte sütötte az

áthűlt kis test. Csenevész, kis nyolcéves forma, csimbókos hajú gyermek, a karjaimban úgy didergett, hogy már én is kezdtem fájni. De közben olyan gyenge volt, hogy tartani sem tudta magát, folyton nyalábolgatnom kellett, néha megállni is és dobni rajta egyet, mert csúszott le a kezemből, teljesen elhagyta magát. Mikor az ajtóhoz értem, lepillantottam az arcára, hogy él-e még egyáltalán.

- De hát vacog - fújtam egyet - él. A könyökömmel lenyomtam a kilincset és belöktem az ajtót. A sezlony a vaskályha közelében volt - hogy áldottam most a parancsnokot, amiért ragaszkodott az őrszobához nem illő, ócska heverőhöz annak idején. Most odafektettem a kislányt.

- Takarót hozzatok! - szóltam a többieknek, rájuk sem nézve. Éreztem, hogy megütődve bámulják a hátamat.

- Ezért lapátra tesznek, Béla. - mondta Karcsi.

- Azt mondtam, takarót! - és a fiúkat széjjelnyomva fordultam a polchoz, ahol a lópokrócokat tartottuk. Betakargattam a kislányt, majd a kályha száját kinyitva tettem a tűzre néhány hasáb fát. Még mindig nem néztem a fiúkra.

Leguggoltam a kályha alján a levegőztetőt állítani, ahogy felálltam, nyílt a belső ajtó. A parancsnok lépett be a szokott szigorú tekintettel, egy lépés után megtorpant, a keze megállt a kilincsen, az ajtót nem csukta be maga után, és csak meredt ránk. Néma csenddé fagyott a levegő a befűtött szobában, a tűz pattogott, a fiúk meg rémült tekintettel egyenesedtek haptákba, de olyan lassan, mintha csúsz húzná a derekukat. Karcsi zavartan köhintett.

- Ez mi? - a parancsnok haraggal préselte a szavakat.

- Jelentem ... - kezdtem volna valami magyarázatba.

- Kuss! - mondta halkan, de olyan nyomatékkal, hogy már mink is reszketni kezdtünk. Elengedte az ajtót, odalépett a sezlonyhoz és felemelte a takaró sarkát a még mindig reszkető gyerekekről. Nézte egy darabig, majd körbejáratta a tekintetét rajtunk, s alig hallhatóan dörögött valamit, amit én „anyjuk keservit”-nek értettem.

- Az úgy volt, jelentem, - kezdtem újra...

- Pofa be, Béla! - újra a gyerekre nézett - Maga találta?

- Jelentem, én voltam őrsgben az egyesnél. - kiszáradt a torkom, megköszörültem.

- Azt tudja, hogy ez szigorúan tilos! -

- Igenis, tudom, alássan ... - nem tudtam folytatni, éreztem, hogy most van vége. Magam mellé ejtettem a kezem, hirtelen kiment belőlük az erő. Vége van valóban. A parancsnok visszaengedte a lópokróc sarkát, és lefelé, de valahova mégis nagyon távolra meredt el. Halkan kezdett beszélni:

- Akkor most visszamegy sürgősen az őrhelyére, mert különben szíjat hasítok a hátából! - Kesztyűs mutatóujját felemelve keményen a szemembe nézett, amikor beszélt, de furcsán fojtottan nyomta meg a szavakat, nem ordított. Nyitottam a szám, hogy mondjak mentségként még valamit, de úgy villant a tekintete, hogy tudtam, itt most engedelmeskedni kell. Kaptam a Mannlichert, a sapkát, a fél kesztyűt, léptem kifelé, s közben hallottam, amint a fiúkhoz fordul:

- Maguk szalasszanak a markotányosért, és amint átmelegedett a gyerek, levitetik az ispotályszobába - az én parancsomra. Azzal kifordult a szobából, de még utoljára a szemembe nézett, majd körbe a fiúk felé:

- Itten pedig nem történt semmi! Világos? - s döngő léptekkel kiviharzott az őrszobáról. A fiúk megütközve néztek utána, én azt sem tudtam élő vagyok-e, vagy holt. Kiléptem, vagy inkább támolyogtam az ajtón, fejembe nyomtam a süvegemet, felhúztam a fél pár kesztyűt, s sietősen botorkáltam az őrbódé felé. De csak tán tíz lépést ha tettem, muszáj volt megállnom. Valami fojtogatott, s felnéztem az égre.

- Ez meg mi volt? - motyogtam. Nem tudtam ocsúdni abból, ami történt. Harangkondulás gurult végig a behavazott udvaron, a felhők közül rámincselkedtek a csillagok és én valahonnan felülről tisztán hallani véltem egy hangot.

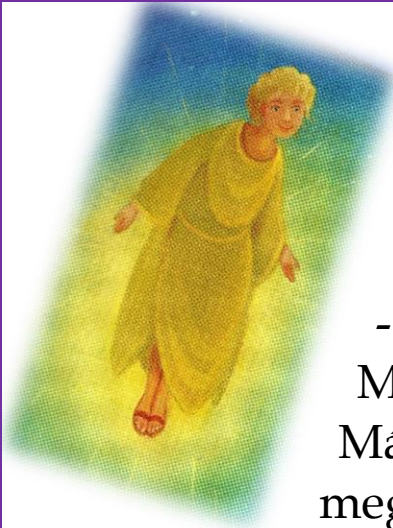
- Én voltam ...

(bjd)

A Megváltó születése

Gyerekkoldal

Élt Názáretben egy leány, Mária. Egy napon váratlan látogató toppant be hozzá, Isten angyala:

- „Mária, te adsz majd életet Isten Fiának, a Messiásnak.”

Mária szerette Istent, így, bár nagyon meglepődött, megígérte, hogy mindenben engedelmeskedik.

Mária eladósorban volt, jegyesével, Józseffel házasodni készültek.

Józsefet álmában szólította meg

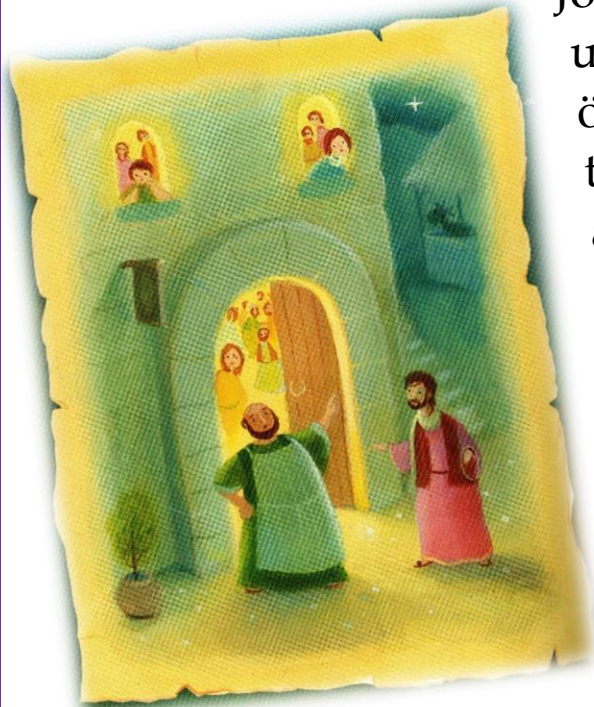
Isten: „Ne félj feleségül venni Máriát, a gyermek, akit a szíve alatt hord, a Szentlélektől fogant. Nevezd őt Jézusnak, mert ő szabadítja meg a népet a bűntől.”

Amikor a gyermek születése elérkezett, éppen császári népszámlálást tartottak, s emiatt

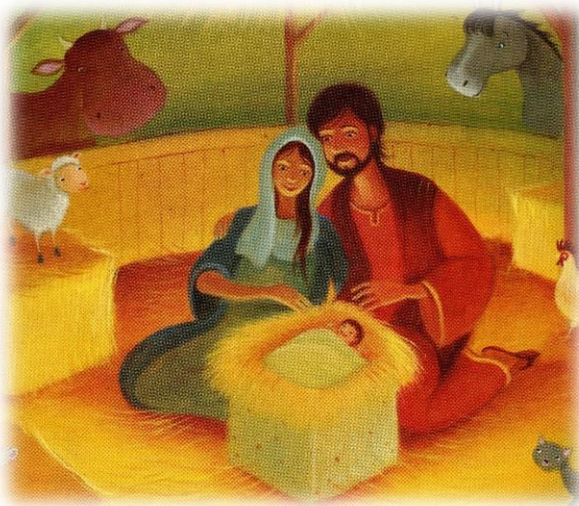
Józseféknek le kellett

utazniuk Betlehembe, hogy ott írják össze őket. Betlehemben azonban olyan tömeg volt, hogy már nem kaptak helyet a fogadóban, csak egy istállóban.

Jézus egy istállóban látta meg a napvilágot, de nem jászolban született, oda születése után fektették. A jászol, állatok etetésére takarmány tárolására való vajú.

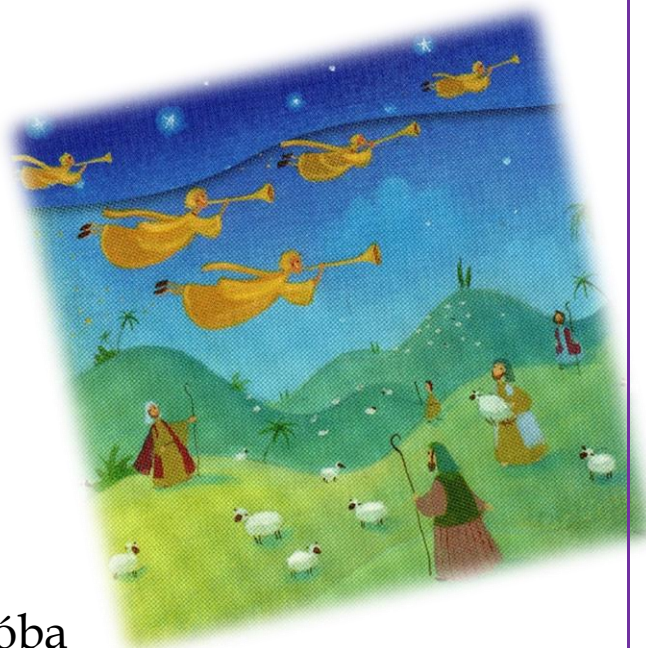

Itt született meg gyermekük, Jézus, akit jászolba fektettek.

Ezen az estén egy angyal jelent meg a környéken tanyázó pásztoroknak: „Ne féljetek, mert nagy örömet hirdetek nektek: megszületett a Megváltó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában! Menjetek, találtok egy gyermeket bepólyálva, jászolban fekvve!

Tudtad?
Mária és József jegyben jártak, vagyis hivatalosan megfogadták egymásnak, hogy összeházasodnak, de az esküvőig külön éltek. Gá브리el angyal látogatása idején még nem voltak férj és feleség.

Ugyanígy napkeleti bölcsek is látogatóba érkeztek, nekik egy különleges csillag mutatta az utat. Királyhoz illő ajándékokat hoztak a kis Jézusnak: aranyat, tömjént és mirhát.

Tudtad?
A Biblia nem említi, hányan voltak a bölcsek, és a nevüket sem tudjuk. Az azonban biztos, hogy nem királyok voltak. Abból gondolják, hogy esetleg hárman lehettek, hogy háromféle ajándékot hoztak. De, persze ettől még nem biztos.

forrás: Reader's Digest: Bibliai Tudáspróba
átdolgozta: bjd

KONFIRMANDUSAINK

Budai Dorottya

Születésem óta Pesterzsébeten élek és a Pesterzsébeti Evangélikus Gyülekezet tagja vagyok. A Deák Téri Evangélikus Gimnázium 7. osztályába járok. Szeretek zongorázni és fitnesszezni. Nyáron az Evangélikus Kántorképzőben tanulok kántorizálni.

Kovács Levente vagyok, 12 éves. Az idén kezdtem a 6 osztályos gimnáziumot. Versenyszerűen vízilabdázom, szabadidőmben videójátékon játszom, ez a hobbim. Az iskolában nagyon szerettem a hittant, és mikor hallottam róla, hogy indul konfirmandus, akkor arra gondoltam, jelentkezem. Szeretek eljárni az alkalmakra, mert jól érzem magam a többiekkel, jó a közösség és érdekes dolgokról beszélgetünk.

Lőrinczi Nikolett

Az én nevem Lőrinczi Nikolett. Pesterzsébeten lakom, és a Nagy László Gimnáziumba járok. Ebben az iskolában ismerkedtem meg a konfirmációs órákkal és úgy döntöttem, hogy csatlakozok hozzájuk. Nekem nagyon tetszenek és már sokat megtanultam belőlük. Másoknak is szívesen ajánlanám.

Mudri Marcell

Mudri Marcell vagyok. A Szent Anna Görög Katolikus Gimnázium és Technikumba járok. Kedvenc dolgom: levegőt venni.

Tótk Andrásnak hívnak, a József Attila Katolikus Nyelvoktató Német Nemzetiségi Általános iskolába járok. János bácsi tanítja a hittant és ő kért meg, hogy járhatnék konfirmációra. Szeretek sportolni.

Tótk Tamás vagyok. Az ELTE Apáczai gimnáziumba járok. Előtte a József Attila Katolikus általános iskolában tanított nekem János bácsi hittan. Ő ajánlotta fel a konfirmálás lehetőségét, amit én örömmel elfogadtam.

Vidra Sára vagyok, 15 éves. Édesapám budapesti, édesanyám a Nógrád megyei Szügyből származik. 2003. júliusban a szügyi evangélikus templomban házasodtak össze, ahol akkor János bácsi szolgált. Én 2009-ben itt Budapesten születtem, a keresztem szintén a szügyi templomban volt. Van egy nővérem Bori, aki már itt konfirmált Pesterzsébeten egy pár éve. Ő jelenleg egyetemista. Én a XVIII. kerületi Vörösmarty Mihály Ének-zenei Gimnáziumba járok. Zongorázni tanulok és szeretek énekelni, örömmel szolgálom itt az énekes istentiszteleteken. Azért jelentkeztem konfirmációra felkészítésre, mert szeretnék ünnepélyes vallástételt tenni, a gyülekezet tagjává válni és úrvacsorát venni.

Zsombori Bálint: Jól sportolok. Nem szeretek tanulni. Szeretek kirándulni. Szeretek filmeket nézni. Szeretek gépen játszani.

RENDRAGYÓ ADVENTI ISTENTISZTELET

DECEMBER 15-ÉN, ÁDVENT 3. VASÁRNAPJÁN, 10 ÓRAKOR
A PESTERZSÉBETI EVANGÉLIKUS TEMPLOMBAN!

1204 Budapest, Ady Endre u. 89.

VENDEG: BOLYKI BALÁZS ÉS A B4.

Téli programok

Az adventi időben is a megszokott rend szerint tartunk istentiszteleteket vasárnap 10 órától, azonban a hideg idő miatt az imateremben. Ezen kívül:

December 5. - Csütörtök 18:00 - Adventi Sorozat - imaterem

December 12. Csütörtök 18:00 - Adventi Sorozat 2.

December 15. Vasárnap 10:00 - Bolyki Balázs és a B4 koncertje az Advent 3. vasárnapi IT-n

December 15. Vasárnap 17:00 - Adventi gyertyagyújtás az Önkormányzat előtt

December 19. Csütörtök 18:00 - Adventi Sorozat 3.

December 24. Kedd - 15:00 - Karácsony este a gyermekek szolgálatával

December 25. Szerda - 10:00 - Karácsony ünnepi Istentisztelet - Úrvacsorával

December 26. Csütörtök - 10:00 - Karácsony másodünnepi és templomszentelési emlékünnep - Istentisztelet Úrvacsorával

December 31. Kedd - 18:00 - Óév esti Istentisztelet

Január 1. Szerda - 10. Újévi Istentisztelet úrvacsorával

Impresszum

"PEGY"-elmi idő

A Pesterzsébeti Evangélikus Egyházközség hírlevele 2024. Őszén – Telén

Felelős szerkesztő: Blatniczky János Dániel lelkész

Az Egyházközség elérhetőségei:

1204 Budapest, Ady Endre u. 89. Tel: 06/1- 426-6737

email: pesterzsebet@lutheran.hu

Lelkeszi mobilszám: 20/8242856

* * *

Gyülekezeti bankszámlaszám: OTP BANK 11720001-20094014

Az SZJA 1%-a felajánlható a gyülekezet Rozetta Alapítványának!

Az Alapítvány bankszámlaszáma: OTP BANK 11720001-20208949

Adószáma: 18250152-1-43

Támogatásukat köszönjük!